

Marijke Niele

In Memoriam Alain Marion

“Fluitspelen is makkelijk, anders zou ik het niet doen”

In de nacht van 15 op 16 augustus 1998 is op 59-jarige leeftijd Alain Marion plotseling overleden. Deze grote fluitist, nog midden in een glansrijke carrière, stierf in Seoul terwijl hij op tournee was door Zuid-Korea.

Alain Marion is begonnen met fluitspelen bij Joseph Rampal, de vader van Jean-Pierre, en hij won op 14-jarige leeftijd de prestigieuze ‘premier prix du flûte’ aan het conservatorium van Marseille. Later zou hij ook bij Rampal junior aan het conservatorium van Parijs gaan studeren.

Zijn faam als docent stamt vooral uit de periode dat hij professor was aan het Parijse conservatorium, waar hij Jean-Pierre Rampal opvolgde. Verder heeft hij overal ter wereld, onder andere in Salzburg, Korea, China, Japan, Italië en Amerika (San Francisco) masterclasses gegeven. Daarnaast gaf hij jaren lang les aan de zomeracademie in Nice. In 1986 werd hij zelfs directeur van deze opleiding. Zijn hoofddoel werd toen om de beste solisten en docenten naar Nice te krijgen en dat lukte hem wonderwel. Hij wist bijvoorbeeld grootheden als Jessye Norman en Jean-Pierre Rampal te strikken. Deze Franse zomeracademie trok wereldwijd vele studenten aan, waaronder een groot aantal Amerikanen. Wat Marion speciaal en populair maakte was zijn altijd positieve instelling. Bij alle fluitisten die voor hem voorspeelden begon hij met het benadrukken van hun goede kanten. Vervolgens werkte hij op een

Alain Marion

v.l.n.r. Jean-Pierre Rampal, Alain Marion, Pierre-Yves Artaud, Shigenori Kudo, Robert Aitken, Andr s Adorj n (Boulogne, 1988)
Foto J.C. Déhan

opbouwende manier aan hun problemen. Hij eindigde altijd met een bemoedigend praatje en een brede glimlach, waardoor iedereen met extra motivatie weer aan het studeren sloeg. Een altijd terugkerende opmerking tegen studenten was, dat fluitisten dagelijks techniek moeten studeren. Ook zei hij vaak dat hij er stellig van overtuigd was dat alle problemen oplosbaar zijn. En één van zijn meest opmerkelijke uitspraken was: “Fluitspelen is makkelijk, als het moeilijk zou zijn, zou ik het niet doen”.

Niet alleen voor het levend houden van de Franse School, maar ook voor het fluitspelen in het algemeen heeft Marion veel betekend. Hij was docent, maar bovenal fluitist, en hij speelde in verschillende orkesten, zoals het ‘Orchestre de chambre de l’ORTF’, het ‘Orchestre de Paris’ en het ‘Orchestre National de France’. Vanaf 1977 kwam hij op speciaal verzoek van Pierre Boulez als solofluitist bij het ‘Ensemble Intercontemporain’. Die samenwerking met Boulez gaf Marion frisse nieuwe impulsen. Hij stortte zich op het interpreteren en uitvoeren van moderne muziek en maakte zich nieuwe notaties en fluittechnieken eigen. Zoals misschien bekend, is Boulez een man die zeer hoge eisen stelt aan zijn medewerkers en het feit dat Boulez en Marion vele projecten samen gedaan hebben, vertelt ons dat Marion diezelfde hoge eisen stelde.

Maar Marion richtte zich niet alleen op moderne muziek, hij speelde eigenlijk alles wat voor fluit geschreven is. Er zijn meer dan negentig plaatopnames van hem gemaakt, met daarop stukken uit de 17e tot en met de 20e eeuw. Toch had hij wel voorkeuren. Naast zijn fascinatie voor 20e-eeuwse muziek had hij een voorliefde voor barokmuziek. De typische stijlkenmerken en (on-)mogelijkheden van de interpretatie daarvan op de moderne fluit waren voor hem een eeuwige uitdaging.

Trevor Wye schreef in december 1998 een korte nagedachtenis aan Marion. Hij vertelt over zijn goede vriend die van fietsen en zwemmen hield en gek was op kreeft, maar bovenal een gepassioneerd fluitist was.